

sanud, ja on nähha, et keif 6 puud, iggaüks
3 perret andwad, sest et temma keif nenda
ollu teinud, kuida se ramat tedda õppetab.

Nenda wõiksin ma mitto sadda wigga ülles
luggeda, mis mo omma silm on näinud, agga
ruum on wägga nap. Sedda keige suremat
kahjo teeb, tallo rahwa seas, se häbbematta
ebbausf, mis neid sagedaste üsna paljaks
risub; agga kellest surem hulk lahti ei lasse.

Arka ülles, kes sa maggad

Ebba-usfo koorma al!

Miks sa temma veäle taggad?

Waimus on jo Jummalal:

Sulle anda, sinnult wõtta,

Temma jure palwes tõtta!

Jätta kurjust, nõua head,

Siis so käsfi hästi käib,

Kui sa ebba-usfo pead,

Mis se sulle anda woib!

Se jo wiib, oh usfo mind,

Iggaweste hukka sind!!

Rahhuta meel.

Junimenne! sinno suggo,
Polle keige loma seast,
Mitte rahhul, kui so luggo
Nenda ei kõi õige heast:
Ikka sa kül tahhad sada,
Agga ühti ärra anda.

Ei so tahtmist ükski täida,
Kui sa saad, siis tahhad weel,
Rahho-meelt ei sa näita,
Ahnest libbab sinno keel;
Silmad neelwad emalt jo:
„Tulle meile, mulle to!“ —

Taewa kõrgus, Ma laius,
Kui ka merre süggawus,
Nelaks sinno ahnus, maius;
Sest keif nende warrandus,
Weel ei täidaks sinno tahtmist,
Armastaksid seäl weel petmist.

Sul on Ma, mis wilja kannab
Millal tännad selle eest,